

[Arbejds- og Socialministeren.]

vil stige i den kommende Tid. Den Hensigt, det ærede Medlem gjorde til mig om at sørge for, at der bliver ført ordentlig Kontrol paa disse Omraader, vil jeg ikke alene følge, men følger jeg allerede i Dag i den daglige Administration. Jeg tror jeg kan sige, at det ikke alene for mig selv, men ogsaa for dansk Arbejderbevægelses Tillidsmænd i Dag er en Æressag at medvirke til, at de i Dag gældende gode Understøttelser ikke under nogen Form misbruges, at der virkelig føres Tilsyn med, at naar en Mand eller Kvinde kan faa anvist Arbejde til tariffmæssig Betaling og ikke tager dette Arbejde, saa inddrages den paagældendes Understøttelse. Men det ærede Medlem ved selv, at der i Forbindelse med Mangelen paa Arbejdskraft i Tørvemoser og Brunkulslejer gør sig andre Forhold gældende. Jeg har haft et Tilfælde i den seneste Tid, hvor der i Nærheden af et Brunkulsleje — jeg husker ikke, om det er 37 eller 47 km derfra — ligger en Købstad, og dér er der arbejdsløse, og dér anvises Arbejdskraft, men de paagældende Arbejdere har ingen Cykler, eller de kan ingen Cykeldæk faa. Vi har i en Række af saadanne Tilfælde bogstavelig maattet beskæftige os med i Socialministeriet gennem Handelsministeriet at fremskaffe Transportmidler, og naar vi har kunnet fremskaffe saadanne og saa nogen ikke har villet tage tariffmæssigt betalt Arbejde, saa maa vi følge Lovens Ord og drage den Konsekvens, som det ærede Medlem endog ikke vilde opfordre mig til, men det er allerede eksisterende Praksis, og den vil ikke blive ændret. Det er en given Ting, at skal vi have Sundhed i det danske økonomiske Liv og paa Arbejdsmarkedet, maa baade Arbejdere og Arbejdsgivere være interesserede i, at Staten vel giver den uforskyldte arbejdsløse en Hjælp, og det bør være en værdig Hjælp, men den uvægerlige Konsekvens deraf maa ogsaa være — hvad jeg siger som Arbejderrepræsentant —, at alle tager anvist Arbejde. Ellers kommer vi her i Landet ind i Forhold, som ingen vil være tjent med. Jeg er altsaa helt enig i det ærede Medlems principielle Betragtning, har blot villet pege paa de rent praktiske Vanskeligheder, der foreligger med Hensyn til Tørvemoser og Brunkulslejer, og det gælder for øvrigt ogsaa i andre Tilfælde, hvor der har været Tale om Mangel paa Arbejdskraft til Landbruget.

Disse Bemærkninger er ogsaa Svar paa det ærede Medlems venlige Udtalelser om, at denne Lov kan give Anledning til

Popularitet. Nu kan det nok tiltrænges, naar man er Socialminister og skal sige Nej, at faa noget Popularitet, det vidner Dagens Forhold da ogsaa om! Men noget tilstræbt i den Retning kommer ikke til at foreligge fra min Side. Men hvis blot det at hindre Slendrian ved dette Lovforslags Udførelse, som det ærede Medlem hentydede til, kan medvirke til Popularitet, maa jeg sige, at jeg personlig har den bedste Vilje til at blive populær.

Saa rejste det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen det Problem, om jeg ikke frygtede for, at den Omstændighed, at dette Lovforslag sorterer under tre Ministerier, vilde medvirke til at sinke adskillige Sagers Behandling. Det reelle er jo, at det for Telefon- og Telegrafvæsenets Omraade kun sorterer under to, nemlig under Trafikministeriet og Ministeriet for offentlige Arbejder; men naturligvis vil det give Anledning til nogen Udveksling og noget Samarbejde. Men der er hos visse Mennesker alligevel — lad mig sige det ogsaa — en gammeldags Forestilling om, hvordan Arbejdet foregaar i et Nutidsministerium. Der er — det vil jeg gerne sige her som en Kompliment til de Embedsmænd, jeg nu nærmere har lært at kende gennem ganske vist kort Tids Arbejde; jeg har kendt dem tidligere, men kender dem nu fra dagligt Samvirke — en moderne Aand, i hvert Fald i det Ministerium, jeg selv har den Ære at repræsentere, og tillige i de to andre Ministerier, der er Tale om her. Der ordnes mange, mange Ting, kan man være forvisset om, baade ved Telefonbesked og personlig Samtale, hvor man tidligere udvekslede Masser af Aktstykker, og man kan selv forstaa, at en Institution som den, der skal administrere det Lovforslag, som der her er Tale om, nemlig Beskæftigelsescentralen, ikke i gammeldags Forstand er nogen ministeriel Institution, hvor der faar Lov til at gro Mos paa Tingene, men en Institution, som tværtimod bestaar af Mennesker, der arbejder med alle mulige moderne Midler; og det er min Overbevisning, at de Bestemmelser, det ærede Medlem hentydede til, ikke skal sinke Sagerne Behandling.

Jeg er helt enig med det ærede Medlem i, at vi bør strænge os an for, saa snart Lovforslaget er gennemført, at søge sikret de Materialer, der bliver indvundet i Forbindelse med Arbejdernes Udførelse, og jeg har heller intet imod, hvor det er muligt og praktisk gørligt, at Egnens Befolkning, hvis andre Ting ikke sætter Hindringer der-